

Societat competitiva

Avui és dos de gener i tothom sembla patir encara els efectes de les passades festes. La parella que seu a la taula propera mira sense esma el cafè i el tallat que fumegen davant d'ells, els estralls del Cap d'Any es poden veure en les seves cansades cares. Un parell de nois entren al bar tot rient i saluden a crits els meus veïns.

—Quina farra!!! —diu un dels nousvinguts—. Manel, Maria..., una passada. Em vaig cruspir deu cubates i l'ampolla de casa que ja m'havia begut abans...

—Vaig sortir de casa ben torrat —el talla l'altre després de demanar un cafè molt carregat—. Vi blanc, vi negre, cigaló, el conyac de l'avi... Fiuuu!! Això a casa, però quan vaig arribar a la disco...

—No res si ho compares amb el que jo em vaig ficar dins del cos —potser m'ho sembla, però el Manel, el veí de taula, s'ha picat—. A casa vaig beure tant o més que tu i per acabar-ho d'arrodonir el meu oncle Carlos, el de Barna, va obrir una ampolla de Bourbon i ens la vam cruspir sencera ell i jo. Després a la disco vaig continuar amb els jotabés...

Arriba una noia amb el cabell molt curt, els seus grans ulls encara estan envermellits.

—Bon any a tots, nois... Marteta...

—Ja ens vas desitjar un bon any el diumenge —la Marta somriu.

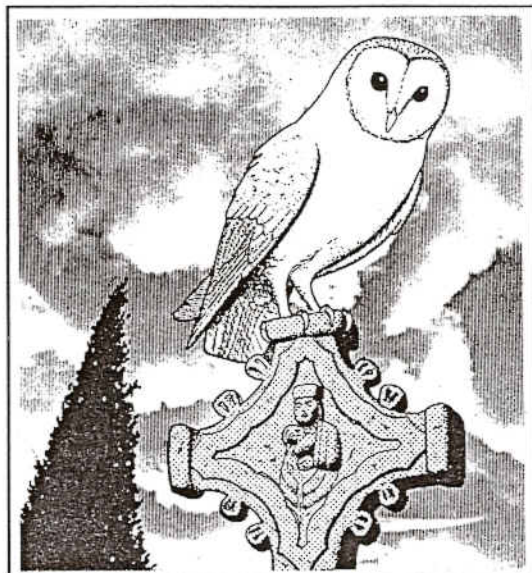
—Ho vaig fer!!! —riu l'èmula de la Gemio—. Anava tan passada de voltes que no recordo res. Vaig anar amb el Toni al parking i ens vam fer una ampolla de Bailey's i una de rom..., no ho recomano a ningú, he patit la pitjor ressaca de tota la meua vida.

—Doncs jo vaig vomitar tres hores seguides...

Estava distret, no m'he adonat qui ha encetat la nova competència però tothom fa una descripció exhaustiva de les seves basques, vòmits i rodaments de cap. M'aixeco com puc de la taula i vaig a pagar el tallat. Quan surto del bar passo per davant del rialler grup i m'assabento que el guanyador ha estat el Manel. Va acabar al Centre Hospitalari.

Didac Sánchez

Uletra fresca

El crit de la nit

Jordi Dalmau i Ausàs

“L'any mil la gent pensava que acabaria el món, i cap a les esglésies anà corrent tot-hom...” Amb l'entonació greu d'aquestes paraules començava, com cada nit de principis d'agost, la representació del Retaule de Sant Ermengol. El Filiberto can-

tava a pit, sense micròfon. La seva veu de baix sonava misteriosa, penetrant. Quan va haver recitat els primers versets de l'obra, es va fer el silenci. Unes llums d'espelmes parpellejaven per l'espitllera de la torre. El públic que omplia el claustre de la

*M'agrada ser a Cortiuda al cor d'estiu,
indret bastit i estès en l'lom de serra,
recull la serenor de la pineda
i s'omple el pit rocós d'aire fresquiú.*

*Ara i adés un tall de feixes serra
l'avanç del bosc, antany paratge empriu;
l'astor festeja cel en vol soliu
i cria el porc en jaç de fenc i terra.*

*Amb tot se m'hi fa estrany, en viu que dol,
un buit feixuc, la manca d'unes veus
que cridin, saltin, corrin en estol*

*verals arreu, Torrent i Coll de Creus...
Portals barrats, de bat a bat ahir,
dibuixen claps de mort ran de camí.*

Josep Espunyes

Notes mínimes d'un paisatge
Edicions del Mall. Barcelona, 1987

catedral estava espectant. La música planyívola del Cant de la Sibila refredava la suor. La il·luminació fúnebre atreia les mirades amb misteri. Les paraules amenaçants del cant ressonaven per les parets, s'entortolligaven entre les columnes i els capitells més fantàstics prenent la vida sota la llum vermella que els il·luminava. Les bèsties imaginàries gravades sobre el granit miraven amb ulls esverats, com embogits per la proximitat de la fi del món que el cant anunciava. La nit era fosca, sense lluna, molt estelada. Un vent movia els hàbits dels frares que, cap cot i atemorits, acudien a refugiar-se en la intercessió del bisbe Ermengol. El jorn del Judici estava a punt de caure sobre els humans com una llosa roent, com un càstig fatal, com una pena sense perdó. Els penitents apareixien dessolats, morts de por, tremolosos, amb el rostre amagat entre les mans en senyal de penediment pels pecats que havien comès. La música va callar i el silenci de la nit va estrényer la respiració del públic. De sobte, i com si toqués a morts, una òliba va xisclar amb força des del campanar de Sant Miquel. Va ser un esgarrip sec, aspre, esfereïdor, que va gelar el mig de l'esquena dels espectadors. La miloca es va deixar caure del campanar i amb un vol rasant i mut va creuar els claustres i es va perdre rera la catedral. La situació va provocar més d'un esglai entre els espectadors. Després d'uns segons d'angoixa, el bisbe Ermengol va adreçar-se així als pobres penitents que se'l miraven acovardits: “Fills meus, confiança, no tingueu temor. Si el mil·lenni acaba dintre de ben poc, res no ha de passar-nos si el bon Déu no vol...” I el públic va relaxar les cames, va asserenar la mirada i per fi va respirar fondo.